Ч. 37 Середа 18 лютого (2 марта) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(29 засїдане з дня 19 лютого 1898).

(Засїдане вечірне).

З порядку дневного наступила специяльна дебата над справою прилученя села Сколє до місточка Сколє. Ухвалено остаточно в другім читаню артикул перший закона 47 голосами против 35, а відтак арт. II з поправкою пос. Онишкевича, і цілий закон. При третім читаню противники сего закона здекомплєтували палату і треба було засїдане перервати. По перерві заявив Маршалок, що трете читанє сего закона відкладає до слїдуючого засїданя.

В справі петициї Товариства взаїмної помочи дяків львівскої епархії ухвалено на внесенє комісиї петицийної відступити петицию Видїлови краєвому, щоби він перевів переговори з правительством в справі унормованя платнї дяківскої і щоби відтак предложив своє справозданє.

Опісля ухвалено закон фінансовий на 1898 рік: видатки фонду краєвого 8,866.571 зр. а доходи власні 2,173.003 зр. На покритє недобору: 1) додаток до податку ґрунтового, домово-чиншового і домово-клясового і до 5 % податку від домів вільних по 60 кр. до кождого риньского; — 2) додаток до безпосередних податків особистих — з виїмкою особисто-доходового по 66 кр. від риньского; в Кракові місті і повіті по 46 і 52 кр. Крім того ухвалено резолюцию пос. Романовича, щоби правительство вже з першим кварталом с. р. виплачувало фондови краєвому боніфікацию за то, що зрік ся додатку до податку особисто-доходового, і внесенє пос. Щепановского, щоби Видїл краєвий предложив соймови образ цїлости робіт меліорацийних, реґуляциї рік і забудованя бистриць.

Внесенє пос. Окуневского в справі дороги повітової Косів-Жабє до Ворохти передано Видїлови краєвому до розслїдженя і залагодженя.

Наконець наступило справозданє комісиї шкільної о петициях учителїв народних в справі зрівнаня платнї з платнею урядників державних, зниженя лїт служби, знесеня інтернатів і т. п. Часть тих петиций передано кр. Радї шкільній, над частию перейшов сойм до порядку дневного.

(30 засїдане з дня 21 лютого 1898).

На сїм засїданю відчитано на початку пильне внесенє пос. Яворского і Преосьв. еп. Чеховича в справі висланя депутациї до Є. Вел. Цїсаря з нагоди єго 50-лїтного ювилею панованя. Означенє числа і складу депутациї полишено Маршалкови.

Пос. Мархвіцкий поставив пильне внесенє в справі утвореня краєвої дирекциї зелїзниць з як найобширнїйшим кругом дїланя і завізваня Видїлу краєвого, щоби представив правительству потребу того. Внесенє ухвалено.

Громадї Сїнява призволено побирати оплату від напитків, а відтак слїдувало трете читанє закона о прилученю села Сколє до міста Сколє. На внесенє пос. Окуневского усунено трете читанє з порядку дневного.

Членом Видїлу краєвого з куриї міст і палат торговельних вибрано пос. Вайґінґера 15 голосами на 16 голосуючих.

Довга дискусия завела ся над справою зменшеня лїт служби учителїв народних з 40 на 35, а короткий єї результат був той, що ухвалено внесенє пос. Козловского, після котрого учителї вже по 35-лїтній службі можуть одержати цїлу емеритуру, скоро покажуть ся нездібними до працї. До тої ухвали причинила ся найбільше та обставина, що після обчисленя кр. Ради шкільної, наколи-б знижено лїта служби на 35, половина учителїв скористала би з того права і перейшла в стан спочивку по 35 лїтах служби з повною емеритурою а видаток річний, сполучений з тим, дійшов би до 43.500 зр.

Опісля ухвалено завізвати правительство, щоби поручило властям адміністрацийним і скарбовим держати ся як найточнїйше постанов закона о екзекуциї в справі предметів вилятих з під екзекуциї, а Видїлови краєвому поручено, щоби о розпорядженю правительства повідомив видїли повітові і ті щоби поучили громади.

Справу установленя судів мирових передано Видїлови краєвому до розслїду і справозданя на найблизшій сесиї. — Петицию міста Львова о признанє удїлу в доходах фонду краєвого з податків консумцийних передано Видїлови краєвому. — Поручено Видїлови краєвому, щоби суму 11.573 зр. 59 кр. припадаючу на ланцутский повіт яко сплату для фонду

---

24)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л. Стівензона.)

(Дальше).

То було моє щастє, що я так борзо кинув ся. Штилет мого ворога, коли я підхопив ся в гору, не вбив ся навіть і о пів стопи низше від мене в машт, а Ізраіл Гендс лиш рот розявив і споглянув на гору до мене — того він зовсім не сподївав ся і дуже завів ся.

Тепер, коли я вже мав трохи часу, підсипав я сьвіжого пороху до пістолєта, а щоби забезпечитись подвійно, набив ще й другий, так, що мав тепер два готові.

Моя робота Гендсови очевидно дуже не сподобала ся, бо побачив, що може програти. Постояв довший час, не знаючи, що робити, аж і собі став лїзти по драбинї з штилєтом в зубах, поволи і голосно стогнаючи. Лїз з великим трудом, бо очевидно зранена нога дуже єго болїла і стояла єму па перешкодї, але тепер і я скінчив всї мої приготовленя, заким він ще підлїз до третої части драбини. Тогди я, з пістолетом в кождій руцї, відозвав ся до него:

— Ще лиш один крок, Гендс — кажу — а дістанете кулею в лоб. Ви прецї знаєте, що померші не кусають — додав я усьміхнувшись.

Він і зараз пристанув. По єго лици міг я зміркувати, що він силував ся думати, але то так ішло єму поволи і з таким трудом, що я з мого безпечного становища став насьмівати ся з него. Наконець здобув ся па бесїду, але єго лице мало все ще вираз якогось остовпіня. Щоби міг говорити, виймив штилет з уст, але впрочім не рушив ся з місця.

— Джіме — відозвав ся він — ми оба, ти і я загнали ся за далеко і мусимо помирити ся. Ти би був вже тепер в моїх руках, як би корабель не був перехилив ся. Але я не маю щастя а длятого мушу тобі піддати ся, а старий моряк такому хлопакови корабельному, як ти, то прикро, Джіме.

Я з приятностию слухав єго слів, а при тім усьміхав ся так зарозуміло, як та пава, коли він нараз своєю правою рукою махнув понад своїм плечем. Щось як би стріла засвистало у воздусї; я почув удар, а зараз по тім пекучий біль і тепер зміркував, що я прибитий плечем до машту. В хвили того страшенного болю і перепудженя вистрілили оба мої пістолєти — сам вже не знаю, чи з моєї власної волї, але то річ певна, що я не цїляв — і оба випали менї з рук. Та не самі упали. З глухим зойком пустив ся сокерник шнурів драбини і стрімголов полетїв у воду.

Глава двайцять сема.

Золоті ескуди.

Наслїдком того, що корабель перехилив ся був на бік, висїли машти далеко понад воду і під моїм високим становищем не було нїчого лиш поверхня заливу. Гендс, що не був так високо, упав помежи мною а кораблем. Він ще раз виринув, вода зачервонїла ся доокола него від крови, а відтак пішов на спід. Коли вода опісля знову успокоїла ся, видів я єго у водї, як він там лежав на чистім білім піску в тїни корабля. Кілька цїкавих риб плило попри єго тїло. Часом, коли вода порушила ся, здавало ся, як би він рушав ся і хотїв встати. Але він таки дійстно був вже неживий — і застрілений і утоплений — а риби ним поживили ся таки на тім самім місци, де він мене хотїв убити.

Ледви що я переконав ся о тім, що він вже не жиє, як менї зробило ся дуже слабо і страх мене взяв. Тепла кров спливала менї на плечі і груди. Штилет в тім місци, де мене прибив до машту, пік мене як би розпаленим зелїзом. А всеж-таки стало менї дуже лячно не так від болю, котрий, як менї здавало ся, міг би я спокійно знести, як скорше від того, що можу упасти з маштового коша просто у зелену воду са є коло трупа сокерника.

Я вхопив ся корчево обома руками, так, що мене аж нігтї заболїли, та замкнув очи, щоби невидїти небезпечности.

Перша моя гадка була витягнути штилет. Але або він за сильно був вбив ся, або мої нерви так були ослаблп, що по менї лиш мороз пішов і я задрожав та дав спокій. Дивним случаєм то задрожанє мало мене увільнити від штилету. Ніж, бачите, майже зовсїм мене хибив і пробив лиш малий кусник шкіри, та й той розірвав ся від дрожаня. Кров плила тепер ще більше, але я вже був вільний і ще лиш сурдут та сорочка були прибиті до машту.

Я сїпнув ся сильно тай одїж роз рвав а відтак з правого боку спустив ся на поклад. За нїщо в сьвітї був би я в моїм роздразненю

краєвого за викупно ґрунтів під зелїзницю Канчуґа-Динів розложив на шість безпроцентових рат.

Наконець залагоджено ще кількадесять петиций, а між ними і петицию куратора фондациї Скарбківскої в справі залеглости чиншів, що послам Бернадзїковскому і Ротерови дало нагоду сконстатувати, що заява куратора оголошена в ґазетах єсть неправдива.

Вісти полїтичні.

Внутрішна ситуация путає ся що раз більше, до чого не мало причинила ся і абстиненция нїмецких послів ческого сойму. О тім, що дальше буде, говорять всїляко; але мабуть найцїкавійша комбінация єсть отся: Рада державна буде склекана лиш на короткий час; вибере членів до спільних Делеґаций і буде відрочена на час необмежений. Делеґациї будуть радити в Будапештї а по їх сесиї Рада державна буде розвязана. Що відтак наступить, не знати; мабудь буде знову заведена ординация виборча з перед 1873 р. і сойми будуть вибирати делеґатів до Ради державної, але пята курия поки що позістане та буде вибирати безпосередно до Ради державної; пізнїйше і она буде знесена. За то буде заведене загальне право виборче але лиш для округів міских. В такім случаю складала би ся Рада державна з послів висланих соймом і містами. Розуміє ся, що то все лиш комбінациї і нїхто не може нинї сказати, чим закінчить ся теперішна запутанина полїтична.

З Атин доносять, що там вже арештовано одного з виновників замаху на короля. Він називає ся Кардіці і був низшим урядником в Атинах. Кардіці не хоче признати ся до вини анї виявити своїх спільників.

У Франциї завелись тепер аґітациї і демонстрациї против правительства а в користь засудженого Золї. Спенсионованому професорови Грімо, що був сьвідком в процесї Золї зробило товариство біольоґів велику овацию, а полковникови Пікартови, котрого вичеркнено з лїсти офіцирів прислала ґрупа молодих лїкарів адресу, в котрій ґратулює єму того вичеркнення. Золя постановив розкинути брошуру о своїм процесї по цїлім краю.

Новинки.

Львів дня 1-го марта 1898.

— Стипендия. Ц. к. Намістництво надало опорожнену стипендию з фундациї ім. Як. Кульчицкого в річній квотї 72 зр. призначеній для дївчат, Мариї Кульчицкій, учениця 6-ої кляси женьскої школи в Кутах, своячцї фондатора, почавши від року шкільного 1897/8.

— Дирекция зелїзниць державних доносить, що з причини снїжних заметий здержано з днем 27-го рух поїздів на шляху льокальної зелїзницї Борки великі-Грималів.

— Пригода на зелїзници. Дирекция зелїзниць державних у Львові оповіщує: В ночи з дня 27-го на 28-го с. м. вискочив з шин один віз при пересуваню тягарового поїзду ч. 89 на стациї Зимнавода-Рудно з причини неправильного уставлення зворотницї під возами. В наслїдок того приїхав до Львова поспішний поїзд ч. 1 з опізненем півтора години, а особовий поїзд ч. 14 відійшов зі Львова о дві години пізнїйше.

— Загальні збори членів руского Товариства педаґоґічного відбудуть ся в недїлю дня 6-го н. ст. марта на 2-ім поверсї Дому Народного в комнатї кляси VI. а. о год. $\frac{1}{2}3$ по пол. з таким порядком дневним: 1. Справоздане секретаря. — 2. Справоздане контрольної комисиї. — 3. Вибір нового видїлу. — 4. Справа зміни статутів — референт П. Пєтришин. — 5. Місто відчиту справа заснованя запомогового товариства для вдовиць і сиріт по учителях — референт п. В. Шухевич. — Внесеня членів. — За видїл руского Товариства педагоґічного. — *Харкевич.*

— П. Евтихій Єзин, судовий авскультант, родом з Комарна, одержав дня 24-го лютого с. р. на львівскім университетї диплом доктора прав.

— З Рави пишуть нам: В ночи з дня 1-го на 2-го лютого с. р. розбив незвістний злочинець подвійні двері, що ведуть з церковного кладовища до захристиї тутешної греко-кат. церкви і украв звідтам около 100 зр. з церковної скарбонки як також коралї з образу обвішеного в часї процесиї. Замки розбитих дверий були дуже слабі і зіпсовані і то улекшило виновникови крадїж. Жандармерия веде слїдство аби викрити злочинця, однако доси безуспішно.

— Страшна пригода лучила ся оногди в селї Ж. під Львовом. Один господар вернувши перед вечером до дому, замітив, що в пивници щось рушає ся. Підійшов близше і побачив, що двері пивници відхилені. Господар замкнув їх і пішов до стациї жандармериї з просьбою о арештоване злодія. Тимчасом злодій, що не міг видобути ся на волю, підложив в пивници огонь, который обгорнув вскорі цїле господарство. Коли огонь угашено, найдено в пивници спаленого труна злодія. Шкода, яку зробив огонь, виносить кілька тисячів зр.

— Найбогатшою церквою на цїлім сьвітї є без сумнїву „Trinity Church“ на Broadway в Ню-Йорку, бо посїдає около 10 мілїонів долярів маєтку. Величезний той маєток повстав наслїдком великого зросту цїни ґрунтів, що находять ся в єї посїданю на малім острові Manhatan. Тепер той островчик, що служив давнїйше за пасовиско для худоби, становить як-раз огнище новойорского житя промислового і приносить величезний доход церкві.

— Страшна пригода. Настя Канасова з Лозови в повітї тернопільскім, вдова терпляча на епілепсию, замордувала дня 12-го с. м. в страшний спосіб свою 14-місячну дочку Йосифу. Розпорола дитинї живіт і повиривала всї внутренности, так, що цїлий діл живота випорожнила, витїкаючу кров зібрала до посудини і випила, а опісля пішла до сусїда і сказала: „Я вже свою Юзефку вбила, щоби довше не мучила ся“. Старша дитина 8-лїтна хотїла кликати о поміч, але мусїла сховати ся перед матерю під лїжко. Страшний злочин той сповнила Канасова імовірно в приступі божевільства, хоч тепер здає ся здоровою. Єї арештовано і веде ся слїдство.

— Напад циганів. До села Каменичка в Чехах вдерла ся ватага циганів і загрозила публичній безпечности, а навіть напала на війта. Небувалий перестрах огорнув цїлу громаду. Візвано жандармерию і перед нею доперва утекли цигани до лїса. Тут арештовано кількох напасників, а коли один з них замірив ся на жандарма сокирою, той вистрілив і положив цигана трупом на місци.

— Померли: О. Лонгин Вилинкевич, парох в Ферескули, косівского деканата, в станиславівскій епархиї, дня 12-го с. м. в 56-ім роцї житя і 33-ім сьвященьства; — Симеон Григорців, народний учитель, в Товмачику коло Коломиї, дня 22-го с. м. в 45-ім роцї житя.

не лїз по тих шнурових драбинках, що висїли понад водою, а з котрих лише що Гендс злетів.

Я пішов на долину та подивив ся на свою рану. Болїла мене дуже і кров все ще дуже текла, але рана не була анї глубока, анї не небезпечна, та й не перешкаджала менї рушати рукою. Відтак я розглянув ся і уважав за відповідне, бо працї корабель став ся тепер нїби моєю власностию, увільнити єго від послїдного єго пасажира — неживого О'Бріна.

Коли корабель перехилив ся, він покотив ся був під саму стїну корабля і лежав там, як би якась страшна, натуральної величини лялька, але без житя на лици. Він лежав дуже вигідно для моєї цїли, а що я задля моєї сумної пригоди майже вже зовсїм мерців не боян ся, то я підніс єго як би міх збіжа і струтив з корабля у воду. По водї плеснуло голосно від него, а коли вода трохи успокоїла ся, побачив я єго коло Ізраіла і оба трупи ще рушали ся від сильного потрясеня води. Червона шапка, котру носив О'Брін, бо хоч ще молодий, був вже лисий, плавала по водї. Там упокоїв ся він на віки своєю лисою головою на колїнах того, що єго убив, а жваві риби увихали ся весело понад ними обома.

Тепер був я сам один на корабли. Сонце мало вже незадовго заходити, величезна тїнь від пінїй на західнїм березї сягала далеко на пристань і падала аж на поклад. Підняв ся вечірний вітер, межи линвами зашуміло з тиха, а вітрила почали то сюди то туди повівати.

В тім положеню видів я небезпечність для корабля. Реї я борзо поздоймав і поскладав на поклад, але з великим вітрилом мав я богато клопоту і труду. Розуміє ся, що велика рея, коли корабель перехилив ся, перекинула ся поза корабель і одним кінцем а навіть малою частию вітрила занурила ся у водї. То було для моєї роботи ще лиш небезпечнїйше, так, що я аж боян ся брати ся до неї. Наконець виймив я ніж та поперізував линви до підтяганя вітрил. Зараз і другий конець упав у воду і цїле вітрило розложило ся тепер як широке та плавало на нїй; от і все, що я міг зробити, бо хоч і як сильно я тягнув, то таки не міг не допустити того, щоби оно не упало на воду. Впрочім і „Гіспанїоля“ мусїла здати ся на свою долю так само як і я.

Цїлу пристань вкрила тепер глубока тїнь і ще лиш на цвітник на розбитім старім кораблю сонце трохи сьвітило. Наставав холод, вода відпливала до моря, а шунер поволи лишав ся що раз більше на суши.

Я поліз на перед і виглянув поза корабель. Здавало ся менї досить мілко, щоби можна зважити ся вийти з корабля і я на в дтятій від якоря линві спустив ся осторожно на долину. Вода сягала менї ледви по пояс; пісок був твердий і я брив сьміло до берега, лишаючи „Гіспанїолю“, котру я майже сам один осадив на піску, разом з єї великим вітрилом єї судьбі. В тім часї і сонце вже було зайшло, а поміж деревами повіяло вечірним леготом.

Тепер бодай мав я тверду землю під ногами і не потребував з порожними руками вертати до моїх товаришів. Ось же стояв шунер, тепер вже добре очищений від буканїрів, та готов взяти нашу власну залогу та поплисти на море. Найважнїйша річ була тепер для мене вернути назад до хати з кругляків та похвалити ся своїм успіхом. Може бути, що мене були би трохи посварили за мою очайдушну відважність, але відобранє „Гіспанїолї“ було такою відповідию, на котру всї мусїли би були замовкнути, і я мав надію, що навіть капітан Смолет признасть менї, що я пожиточно ужив мого часу.

З тою гадкою і в як найлїпшім гуморі пустив ся я назад до моїх товаришів в хатї з кругляків. Менї прийшло на гадку, що всхідна із тих рік, що уходять до пристанї капітана Кідда, випливає з горба з двома шпилями, і я пустив ся в ту сторону, щоби перейти через ріку в тім місци де она ще вузка. Переважно видніє ся досить добре лїс; незадовго дійшов я до краю того горба і перебрив через ріку.

Тим способом опинив ся я недалеко того місця, де стрітив був Бен Гуна; тепер був я дуже осторожний і розглядав ся пильно на всї боки. Вже зробила ся була темна ніч, і я побачив в тій сторонї межи обома вершками горба, де після мого здогаду Бен Гун при великій ватрі варив собі вечерю, величезну поломінь, що підоймала ся нїби аж до неба. Менї стало дивно, що він так легкодушно зраджує свою криївку. Або хиба Джек Зільвер не міг так само добре побачити ту луну як і я?

Поволи робило ся що раз темнїйше і я мусїв зібрати до купи всї мої пять змислів, щоби дістати ся до моєї цїли. Подвійний горб поза мною і горб дальновид праворуч прибирали що раз менше виразну і слабшу форму. На небі сьвітило ся лиш кілька блїдих зірок, а менї лучало ся що хвиля, що я на площи, котрою тепер ішов або влазив в корчі або падав в глубокі піскові ями.

Нараз впало якесь ясне сьвітло на мене. Я глянув в гору і побачив вершок горба дальновида освітленим сьвітлом місяця, а незадовго опісля викотив ся і сам місяць з поза дерев.

При тім сьвітлї уйшов я борзо і останок моєї дороги. Я то ішов, то біг гнаний охотою побачити ся як найскорше з моїми товаришами. Але коли я підійшов до дерев, що стояли недалеко від хати з кругляків, став я все-таки іти трохи поволїйше і розглядати ся осторожнїйше. Був би то був нужденний конець моєї пригоди, як би мене мої власні товариші були застрілили.

Місяць підоймав ся, що раз висше і висше на небі і своїм сріблавим сьвітлом осьвічував

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Добрі ради.

— На що варстат забавкарский в Яворові? Недавно тому помістили ми оповістку краєвого варстату забавкарского в Яворові, що він має на складі не лиш самі забавки для дітий, але також і предмети потрібні в господарстві. При сій нагоді прийшло нам на гадку і повисше питанє, котре тут хочемо близше розібрати: На що варстат забавкарский в Яворові? — От також питає ся! — подумає собі може не один читатель — та-ж преці не на то, щоби кував кози, лиш щоби виробляв забавки. — Ну, скажемо, та-ж очевидно на то, щоби виробляв забавки. Але на що кому забавок? Атже стогнемо і нарікаємо, що не маємо що їсти, ще не маємо в що убрати ся, а тут тобі кажуть: купуй забавки, бо на то їх вирабляє варстат забавкарский в Яворові. Так не повинно бути! Обійдемо ся без забавок! — Ну, скажемо на то: ми, старі, обійдемо ся, але не діти. — А хтось може на то сказе: Нехай дитина собі сама шукає забавки. — І то правда — скажемо єму; — але дитина часто замість ...йстної забавки знайде собі болото і буде в нім таляпати ся. А що їй з того прийде? Замастить ся лиш і понищить на собі одежину. Забавка бачите забавці не рівна а від дитини трудно жадати того, щоби она сама знайшла собі добру забавку, треба їй дати якусь забавку. Відповідна забавка для дитини то само, що для старшого відповідна робота. Дитина при забавці не лиш бавить ся. але й учить ся, працює. В тім то й велике значінє забавок, і тому то, чим який нарід під взглядом просьвіти стоїть висше, тим більше виробляє забавок. Родителі, що люблять свої діти, що дбають про їх вихованє і образованє, певно не пожалують для них пару крейцарів на яку забавку. Кого на то стати, той купить дитині навіть і дорожшу забавку; менше заможний мусить очевидно оглядати ся за дешевшими. Краєвий виріб, хоч би й не був дуже вибагливий, але за то буде все-таки дешевший. То і задача краєвого варстату забавкарского в Яворові доставляти дешевих забавок. А забавка, ще раз кажемо, у вихованю дитини річ дуже потрібна. Дитина забавкою розвиває свій ум, свої поняття, учить ся чистоти і порядку, в ній будить ся почутє краси і забавкою навикає поволи до праці. Отже хто о то дбає, той не пожалує своїй дитині купити якусь забавочку, а купить той, хто може. Нарікати на біду і нужду нема чого, бо самим нарікане̂м ще ніхто не розбогатів а жалувати пару крейцарів на забавку для дитини також не потреба, бо нераз і більше минає ся на далеко непридатнійші річи. Але ще й другу важну задачу має варстат забавкарский в Яворові: він має і розвинути в краю промисл забавкарский. З многих на око непридатних річий, або таких, котрі можна легко і без кошту роздобути, можна зробити красну і пожиточну для дітий забавку. Хто єї уміє зробити, може зарабляти гроші. З виробу забавок могло би у нас жити богато людий. Та й наші крамарі могли би заробляти на продажи забавок. Атже майже в кождім нашім місті знайде ся один або й кількох жидів, що на заграничних забавках роблять добрі інтереси. Чому-ж з того промислу не мали би жити наші люди? Лиш держім ся всї разом і піддержуймо той промисл, котрий призначений на то, щоби доставити материялу до вихованя дітий і подати многим людем спосіб до житя. Піддержуймо варстат забавкарский в Яворові, тим більше, що він вирабляє і річи потрібні в господарстві.

— Що робити, щоби бараболї добре зародили? — Розуміє ся, що треба і добрий ґрунт під бараболю і добре насїнє але єсть і ще одна річ, на котру у нас господарі дуже часто майже зовсїм не зважають, ба ще й самі собі шкодять. Насамперед треба то знати, що лиш середно великі, зовсїм здорові не покраяні і зовсїм доспілі бараболї розроджують ся найбільше. Але ще й друга важна річ: Дуже часто буває, що у нас в сю пору добувають бараболю з ями — бо вже не стає чим живити ся та держать єї в хаті найчастїйше під постелею. Трохи з неї уживають на прожиток, трохи лишають на насїнє. Бараболя в теплій хатї зачинає кільчити ся. А так само буває і у того, хто держить єї в пивници. Прийдесь відтак садити, то обломлюють кільці і садять. Така баработа тогди не зародить добре. Але не в тім зло, що обломлено кільці, а в тім, що дало ся бараболи скільчити. А то ось чому: В кождім очці бараболї суть три пупінки, з котрих головний кільчить ся насамперед і пускає найздоровійший і найсильнїйший пагонець. Коли відтак він обломить ся, то лишають ся вже лиш другі, слабші; бараболя пустить їх опісля більше і буде богато бараболиня, але під ним мало бараболь. Отже хто хоче, щоби єму бараболї добре зародили, нехай уважає дуже на то, щоби они не кільчили ся. Під конець лютого або з початком марта, коли хто добуває бараболї з ями, або держить їх в пивници, нехай розгорне їх де на продувнім місци, але вільнім від морозу, н. пр. де в шпихлїри або в стодолї, нехай там добре зівянуть. Многі досьвіди поучили, що зівялі бараболї, котрі мають ще головний кілець, дають засаджені о 10 до 30 процент більше бараболь, як ті, що скільчили ся і котрим кільці обломано.

— Як забезпечити дерево від гнитя. Треба взяти доброго цементу з ненадпочинаної бочки, розтерти єго з солодким молоком на таку густу масу як н. пр. олїйна фарба а відтак намастити ним сухе негибльоване дерево. Скоро цемент присхне, треба ще раз і другий помастити ним дерево, а тогди ані дощ ані вохкість єму не зашкодить. В той спосіб можна забезпечувати від гнитя лати, дошки, паркани, стовпи, скрині на інспекти в городї і т. п.

— Кіт до бочок, аби не текли: Бере ся 30 ґрамів смальцю, 30 ґр. камінної соли, 10 ґр. воску і 6 ґр. парафіни, топить ся на грани і до горячої маси домішує ся 25 ґр. мілко пересїяного попелу з дерева. До заліплюваня треба той кіт розігрити і замастити бочку в тім місци, де тече. В той спосіб можна кітувати і бочки з оковитою.

— Червоне бразилькове чорнило можна ось як зробити: купує ся бразильки (фернамбукового дерева) 280 ґрамів, коле ся єго на топесенькі трісочки (скоро би було в грубших), наливає ся на него около півчверта літри води і варить ся через годину, а відтак зливає ся воду окремо, додає ся 20 ґрамів ґуми і заваряє ся а на конець розпускає ся в трошки воді 10 ґрамів цинової соли (коли би вода з тою солию показала ся мутною, то треба додати до неї каплю або дві сольної кислоти) і вливає ся до завареної з ґумою бразильки і ще раз заваряє ся.

рідний край ліса. Але то, що я побачив як-раз перед собою поміж деревами, було друге червонаве сьвітло, котре від часу до часу заблимало з догараючої величезної ватри. Хоч і як я ломив собі голову, а все-таки не міг собі пояснити того, що значить ся загадочна ватра.

Наконець вийшов я аж на сам край ліса. Західну сторону осьвітило вже було сьвітло місяця, а другі сторони і хата з кругляків спочивали ще в глубокій темноті, котру прорізували лиш денеде сріблаві смуги. По другім боці хати вигоріла була величезна ватра аж до грани і сьвітила ся ще одностайним червоним сьвітлом, що якось дивно відбивало від ніжного сріблаво сьвітла місяця. Ані жива душа не рушила ся і не чути було, щоби щось зашелестїло, лиш вітер тихенько шумів.

Я дуже здивував ся а трохи таки й налякав ся і станув. То не нашим було звичаєм класти так велику ватру, ми навіть на приказ капітана обходили ся дуже ощадно з топливом і я так як би щось перечував, що в часї моєї неприсутности мусїло стати ся якесь нещастє.

Я держачись все тїни закрав ся від всхідного боку . перелїз там, де було найтемнїйше, через частокіл.

Щоби бути подвійно безпечним, став я тихенько на руках і ногах лїзти ід хатї. Коли я вже близько підлїз до неї, спав менї нараз як би великий тягар із серця. Иншим разом то, що правда, не конче приятний шум і я иншими часами нераз на него жалував ся. Але в сїй хвили було то для мене як би найкрасша музика, коли я чув, як мої приятелї так голосно і мирно в своїм спі хропіли. Навіть ...щний нічний поклик варти на корабли „Все ...о“ не успокоїв мене нїколи більше.

Тимчасом не було сумнїву, — що они страшенно зле вартували. Як би тепер Зільвер єго ватага були на них напали, то нїхто з них був би вже сьвіта божого не побачив. Щось такого, подумав я собі, може дїяти ся лиш длятого, що капітан зранений, і знов стало менї жаль, що я їх в такій небезпечности покинув, коли они за мало людий мали до варти.

Тепер підлїз я аж до дверий і підняв ся в гору. В середині було так темно, що хоч очи виколи. Крім рівномірного хропіня чув я ще лиш якесь драпанє, котрого не міг собі нїяк пояснити.

Я пустив ся на помацки до середини та хотїв покласти ся на своє давне місце і вже сьміяв ся в души, які то они завтра зроблять очи, коли мене побачать.

Моя нога потрутила о щось мягкого — то була нога якогось, що там спав, і він обернув ся і застогнав, але не пробудив ся.

Аж нараз серед темноти заверещав пискливий голос:

Золоті ескуди! Золоті ескуди! Золоті ескуди! Золоті ескуди! Золоті ескуди! — і так без кінця, як би пустив на нитель.

Зільверова зелена папуга, капітан Флїнт! Отже то він, що я чув, як він обгризав кору. Він був лїпшим вартівником як они всї і зрадив мене своїм криком.

Не було вже часу втїкати. На крик папуги всї побудили ся і посхапували ся, а Зільвер заклявши страшенно крикнув:

— Хто там ходить?

Я хотїв втїкати, але попав на когось, заточив ся і впав другому в руки, котрий мене імив.

Засьвіти оскипок, Діку — сказав Зільвер, коли мене вже зловили.

Один з розбишаків вийшов з хати і вернув зараз з горіючою головнею.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Відень 1 марта. Найдост. Архікняг. вдовиця Стефанія занедужала на запаленє лївої олегочної. Стан недуги нормальний.

Атини 1 марта. На місци замаху на короля відкрила поліция напробник наповнений динамітом. — Васос вислав іменем тесальскої армії телєґраму до короля висказуючу єму свою і цїлої армії преданність.

Атини 1 марта. Поліция арештувала двох приятелїв Кардіціґо, з котрих один підозріний. Кардіці присяг, що не виявить своїх товаришів.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.